

Miroslav Rafaj: *Obtíže rovin* (1973)

Alena mu otevřela. Bér vyšel na nejistých nohách do večera a zamířil do drenážnického dvora.

Po mejdánku u vedoucího dílen se chtěl pořádně prospat. Probudil se kolem osmi, ale otočil se v posteli na druhý bok a zase usnul. Otevřel oči, když začal vyzvánět klinkavý zvon na nedaleké zvonici poledne.

Vyskočil, opláchl se a pomalu si uklohnul na rozpálených kamnech gulášovou polívku ze sáčku a přihřál konzervu s masem; vyklopil ji do ešusu celou. Vzal si k tomu dva krajíce chleba a tak se najedl, že mu bylo nevolno. Nebyl zvyklý se přecpávat. Vlastně jedl ze všech nejmíň. Zatímco chlapi nešetřili domácí slaninou, kterou si nakrájeli pod vajíčka, obešel se Bér v poslední době i potěžké práci na poli s obědem z jdelny a večere odflinkl. "Nebudeš mít sílu," napomínal ho Pěkník, vždy z domu dobře zásobený jídlem. "Nechej ho, kluka," říkal Martiňák na jeho omluvu, "nemá ještě ženskou.!"

Bér se takovým řečem uculoval. Neměl rád pracanty, kteří ze všeho nejraději na poli jedli. Kousali pomalu a rozvážně, připíjeli ke všemu kávu z melty a bylo jim jedno, jestli jedli hodinu nebo dvě. Takové zvyky Bér nenáviděl. Když bylo potřeba, dovedl dělat do úmoru, bez jídla, bez zbytečných přestávek, jen aby splnil úkol a aby vydělal tolik, kolik si předsevzal. Ti dva z jeho party jako by měli kapsy plné peněz. Bér je vlastně do práce pořád honil. Ponoukal je k ní, odrazoval je od zbytečných přestávek a v poslední době je vzal zkrátka tím, že je do rýhy vehnal před sebe a pořád je poháněl rozmáchnutým krumpáčem.

Rychle uklidil, smetl se stolu, vyhrabal z kufru žehličku, kterou všude vozil s sebou, a pečlivě dlouho žehlil sáčko a kalhoty. Taky bílou košili přibrál a pořádně ji napařil, aby ani fald nebylo vidět. Konečně byl spokojený. Potom si ohřál vodu a dal se do holení. I z toho dnes udělal proceduru. Dvakrát se přeholoval. To dělal málokdy. Pomalu se stmívalo, když byl se vším hotov. Potom si udělal pohov.

Natáhl se na rozestlanou postel a kouřil. Musí dnes večer udělat dojem. Záleželo mu na tom. Zůstal tu jediný drenážník. Nesmí přebrat, to by se před vesnicí shodil. Taková zábava byla ve Václavově po dlouhé době jediná možnost, aby se lidé setkali jinde než v práci. Taky si musí vybrat tanečnici. Ani moc hezkou, ani moc škaredou. Příhodnou, říkal si a umiňoval si, že bude dvorný, vtipný, ale že nebude tančit pořád s jednou. To by taky nebylo dobré. Několik kousků si s ní zatancuje po sobě a už ho bude vesnice ženit. Něco jiného by bylo, kdyby přišla prodavačka, k té by se měl.